

**GOLDEN APPLE WRITING COMPETITION
2010 POETRY RESULTS (TURKISH)**

1st Place “Anılarım Kaldı Bende” Nazan Zengin, VIC*

Anılarım kaldı benle...
Gecenin kör karanlığında
Yüzünde bir hüzün,
İstemez mi sanırsın Sovann
Olsun onunda bir defteri
Okuyacak bir kitabı?
Okumaz mi sanırsın,
Olmasaydı ailesinin ekmek savaşı?
Ellerini tutup gülümsedim sadece,
Kalakaldım öylece...sessiz
Otobüs içinden gördüm
Chantou'nun elinde ki ıslak bebeği.
Kimse bilmez ki neden dolaşılıyor,
Yüzündeki kir ile sokakları?
Neden gözlerindeki bu mahzunluk, bu sessizlik,
Saklarcasına gözyaşlarını?
Silemedim...
Kalakaldım öylece...sessiz
Heng'i gördüm sonra,
Daha sanki beş, bilemedim, altı yaşlarında
Gözleri yeminli sanki,
Hayatı ve insanları sevmemeyi...
Hırçnlığı gözünden belli,
Hayata olan kızgınlığı.
'Gelde hele sorun ellerime! 'diyor sanki,
Bebek yaştan beri çektiklerimi!
Soramadım...
Kalakaldım öylece...sessiz
Anılarım kaldı benle...
Tüm bu gördüklerim doğru olamazdı!
Neden Fatma ağlıyor?
Neden Mehmet'in yiyecek bir lokması bile yok?
Neden defterlerine mühür gelmiş Cheng'lerin, Ayşelerin...?
Oysa onların her biri bir fidan,
Körpecik bir çiçek
Çok şeyi var aslında, bu dünyaya verebilecek
Beni okula gönderin! diye haykıran bakişlar arasında,
Kalakaldım öylece...sessiz
Kalakaldım öylece...anılarım
Kalakaldım öylece...dualarımla

*Bu şiir gerek Türkiye'de ki köy ziyaretlerimde gerekse Işık Koleji sayesinde Asya ülkelerini (Cambodia, Vietnam, Malaysia) ziyarete gittigimde sokaklarda küçük yaşta hayat savaşı veren, eğitimden mahruz kalan miniklerden esinlenerek yazdığım bir parça...öğretmenliğin kutsallığını ve ne kadar doğru bir meslekte olduğumu bana tekrar tekrar hatırlatan anılarım olarak kaldılar.

2nd Place “Gönlümden Kopan...” Deniz Erdoğan, VIC*

Gönlümden bir sayfa daha koptu

Daha önce kopanların ardından
Ama bu sanki daha bir başka
Daha bir derin kanattı yüreğimi

Gönlümden bir sayfa daha koptu

Sanki gönlümden bir parça daha
Her kopan parçayla yaralanır yüreğim
Bilmeden hazırlanır belki son ayrılışa

Gönlümden bir sayfa daha koptu

Daha kaç sayfa var bilmiyorum
Kopan sayfalar adedince
Belki mutlu anlar vardır ötede.

Gönlümden bir sayfa daha koptu

Ve bana annemi hatırlattı
Takvimin günleri geçtiğinde
Koparırdı ama kıyamazdı atmaya
Saklardı onları büyük bir itinayla

Gönlümden bir sayfa daha koptu

Düşündüm sonra kopan sayfayı
Ne yapayım, nereye saklayayım diye
Her mekanı fani görünce
Dürüp, katlayıp gönderdim ötelere

*...bir mezuniyetten sonra....

3rd Place “Son Zil” Ahmet Arif Haktan, VIC

Yine geldi geçti bir yıl daha, ne çabuk aradan
Sardı şimdiden, son zil kabusu yüreğimde
Zorla ayıracaklar sanki bir yavruyu anadan
Yaşanmış anılar mı yalnızca kalan ellerimde

Zor ve uzun yolculuğun artık geldik sonuna
Kader yazgısı, elbet bir gün bize de ayrılık var
Mütebessim simalarınız çarpıyor dimağıma
Boş kalan sıralarda esse de bir poyraz rüzgar

Uçunca yuvadan yavru, güvercin ne hissedirdi
Arkasından bakarken bir iki de yaş dökerdi
O gün benim de içime dolacak bir yerlerden
Hem sevinç, hem hüznün, iki zıt duygu selinden

Tohum ekenlerin umut katarak umutlarına
Doğacaksınız birer birer ışık'tan nur heykeller
Kaçacak karanlıklar uzayın derin boşluklarına
Abide olacak kadar güzel özlenen numuneler

Yıllar sonra bir gün hatırlar mısınız bilmem
Sorularseniz kimdi biz için gece gündüz didinen
Günün sonunda karlı bilir aktıysa anlından nem
Tabiki Öğretmenlerinizdi siz gül açınca gülen

Yolunuza ışık tutmaya çalışan fenerlerdik
Karanlık sokakta ki o lambalar bizlerdik
Yorulsak ta o yorgunluğun büyük bir manası var
Sarsın bütün ruhları diye dört mevsim bahar

Sırtımıza perçinlenmiş yüklerin en kıymetlisi
Artık yorgunluk, acı, keder ne ehemmiyeti var
Bir harf öğretendir insanların en hürmetlisi
Ermeden delebilir miydi karanlıkları mumlar

Şimdi artık demir almak vakti geldi bu limandan
Halatlar gibi güçlü sevgimiz bizi bize bağlayan
Hayır, daha da güçlü, kökleri yürekteki candan
O kök ki kopmaz bir olmuş canları ayırsan bir aradan

Ne kutlu bir şey insanlık tacını giymek
Ulvi bir gayeye nefer seçilmek
Altın gibi bir nesle çok muhtaç zamanımız
“Hazan vurmasın size”, budur son muradımız